

Dialogdag 5 juni 2015

De insteek van de intake, over de eerste gesprekken.

**Gezien vanuit het perspectief van ouders:
De inhoud die ouders inbrachten over dit thema:**

“Als je aan ouders vraagt wat belangrijk is in de samenwerking, komen woorden als ‘vertrouwen’, ‘echtheid’ en ‘openheid’ naar boven.
Dit staat in schril contrast met het feit dat er veel gevraagd wordt, van bij de start – door een vreemde – in een eerste contact. “

De besproken citaten: ervaringen van ouders tijdens de eerste gesprekken:

Deze aanpak was ok voor de ouders die dit inbrachten.

‘Men heeft mijn mening gevraagd over de beslissing. Dit moeten ze zeker doen, ook al ben ik er kwaad over, over de beslissing. In dat geval is het goed dat men mij tijd geeft om de juiste woorden te vinden. Ik kreeg een rondleiding, en informatie, zodat ik me een beeld kon vormen waar mijn kind zou verblijven en hoe de dag er uit ziet. Ik kon daarna nog altijd bellen om iets te vragen of te zeggen waar ik in het eerste gesprek niet aan dacht of niet kon zeggen.’

‘Ik had het gevoel dat de consulent mij van bij het eerste gesprek begreep, in tegenstelling tot de hulpverlener. De consulent sprak samen met mij over mijn zorgen over het kind en het effect op ons gezin. Ze zat me niet uit te vragen over mij, mijn man of onze opvoedingsstijl.’

Men vroeg ons wat er goed gaat.

Ze wisten al vanalles over onze situatie, ik vond dat OK, ik wist ook wàt ze al wisten.... je moet dan niet elke keer opnieuw je verhaal doen. Ik vind het normaal dat ze veel vragen en moeten weten, het hoort er bij.

Wij moesten een hele vragenlijst invullen, over het probleem, over wat goed gaat, over medische zaken. Doch wat je niet wilde invullen, moest je ook niet invullen.
Zo is het in orde. We konden ook kiezen om over bepaalde zaken apart te spreken.

Men luisterde naar beiden, jongere en ouder. Men formuleerde verschillende mogelijkheden en vroeg hierop de reacties van beiden. Zo kwam men tot afspraken.

Dialogdag 2015 ‘De insteek van de intake’
standpunten van ouders.

De jongere werd ook aangesproken over zijn verantwoordelijkheid in de zaak. Dat is belangrijk! Andere hulpverleners luisterden enkel naar de jongere, en daardoor had men automatisch begrip voor hem alleen, niet voor de ouder, en daardoor stonden die andere hulpverleners aan de kant van de jongere van bij de start.

Er was een luisterend oor voor iedereen. De jongere zat er wel weggedoken onder zijn kap bij, maar was er bij! De zus ook! Dat was voor ons heel belangrijk.
Er was duidelijke uitleg over de werking van de dienst (wel iets te veel folders) en er werden duidelijke afspraken gemaakt over: waar, wanneer met wie een overleg zou plaatsvinden.

Hierover is er twijfel, zijn er vragen en bedenkingen....

Ze moesten vanalles weten, of papa werkte, hoe veel hij werkte, of hij vaak thuis was, of de kinderen ook bij hem terecht konden.
Ik antwoordde zoals het er bij ons aan toe ging, dat hij zoals veel vaders 5 dagen werkt, dat de kinderen vaker naar mij komen,zoals het bij velen is zeker?
Er volgden toch enkele reacties en vragen daarna waardoor ik sterk de indruk kreeg dat men oordeelde over of we wel voldoen aan 'de norm'...alsof onze manier van doen niet OK was.
In ieder geval toonden ze geen begrip, ook al legde ik het uit hoe wij in ons gezin in elkaar zitten....
Er kwamen vragen als: heb je dan geen hobby? Tijd voor jezelf? Is papa niet te veel afwezig.....
Het is toch duidelijk dat men hier een oordeel heeft over onze aanpak, onze opvoeding, die dan wellicht de verkeerde is.....
Dit leek toch alsof ze suggereerden van bij de start dat de problemen met het kind gevolg was van de manier waarop ons gezin zich georganiseerd had. Omdat papa gaat werken, omdat de kinderen vaker bij mij kwamen met vragen, omdat ik geen hobby had of tijd voor mezelf?
Men kijkt dan toch nogal vanuit een bepaalde bril, vanuit een zekere 'norm'....

Je uitvragen over de familiesituatie, tot de grootouders toe, waarom moesten ze dat weten?
Hoe het thuis gaat OK, maar andere generaties?

Het is goed dat je informatie krijgt, maar het is zo veel. Die brochures ik gooide ze weg.
Wat ik wel moest hebben is het telefoonnummer van mijn contactpersoon en vooral wanneer die te bereiken is.

Het eerste gesprek was met de psycholoog, ik had het gevoel dat ik moest geanalyseerd worden.

Er zijn veel eerste gesprekken: bij de politie, bij de dokter, bij het CLB, bij de consulent, bij de vervanger van de consulent, bij de begeleider, bij de vervanger van de begeleider, bij de psycholoog.....
Telkens moet je je verhaal opnieuw doen. Wees je ervan bewust, als hulpverlener, dat jongeren en ouders dat beu kunnen worden.
Telkens moet je dan ook weer ieders interpretatie en goede voorstellen horen.....
Een oplossing: je neemt als ouder het verslag van de vorige gesprekken mee naar de volgende en je geeft het af. Zo kan je het telkens doorgeven en kan je verder bouwen op het vorige. Je kan als ouder ook iedereen samenroepen. De jongere en alle betrokkenen maken dan samen met jou de nodige afspraken. In het gesprek over deze verschillende visies kan er ook een beter voorstel groeien....
Je moet als ouder meer zelf de regie in handen nemen!

Hierover zegden ouders dat dit niet ok was, kortom: nooit doen!

Waarom moeten ze de vader contacteren die nooit naar zijn kind omgekeken heeft?
Waarom moeten zij zijn naam weten als die nog nooit in ons leven was?

Ik had al bij de start een gesprek met 7 hulpverleners, ik alleen en 7 hulpverleners!
Ze stelden zich ook niet echt voor, en zeker niet waarom ze daar zaten.
Na een tijdje mocht ik even op de gang wachten en daarna terug binnengaan.

We moesten een cirkel tekenen en daarin ieder lid van ons gezin een plaats geven.
We zaten allen samen, wij en de kinderen.
Daarna moesten we zeggen (waar de kinderen bij zaten!) waarom we die personen daar op die plaats gezet hadden....
Ik vond dit niet te doen!
Om dat te doen waar de kinderen bij zaten....
Om ons als ouder zo te verplichten dat te doen met de kinderen er bij...!

Uitspraken over hoe ouders zich voelden bij de eerste kennismaking:

'Je hebt de indruk dat ze al vanalles weten over jou.'
'Je wil na die eerste gesprekken het gevoel hebben dat ze je willen helpen, niet veroordelen en ook niet te vlug beslissen zonder jou.'
'Ze moeten je vragen hoe jij alles kan verwerken, hoe jij alles kan dragen: financieel, al die veranderingen, school, kindergeld, papieren die je moet invullen, brieven die je niet begrijpt...'
'Je moet weten waar je aan toe bent, wat je nog kan verwachten.'
'Je moet weten wat de gevolgen zijn van de beslissing die genomen is.'
'Je vertelt niet meer wat je zelf wil, je bepaalt niet de grenzen vermits ze vrij vlug erg verregaande vragen stellen. Waarom? En bovendien smijten ze dat dan te grabbel op een tafel bij andere hulpverleners, nog eens: waarom?'
'Je merkt het ook wel in de relatie naar je kind dat andere hulpverleners soms buiten jouw weten contact hebben met hem/haar. Waarom vertelt men ons dat niet?'
'Je krijgt het gevoel dat jij als ouder je kind kwijt wil; dat je het wil weg duwen omdat dit kind moeilijker is dan het andere.'
'Het zou moeten gaan over 'er zijn voor de cliënten'!
'Als ouder weet je hoe je kind in elkaar zit. Hulpverleners zien niet alles. Het inschatten van de problematiek moet dus samen met de ouders gebeuren.'
'Soms voel je dat er een grens getrokken wordt. Zonder dat dit gezegd wordt, laat men je voelen wat jij als ouder u wel kan permitteren en wat niet. Ook op vlak van initiatief nemen wordt je opzij geschoven. Het is goed dat men jouw verhaal beluistert maar dan blijkt vaak dat je als ouder geen conclusies of stappen daaraan mag koppelen. Je wordt begrensd door de hulpverleners. Je mag de stappen, wat er gebeurt in het hulpverleningsproces niet in eigen handen nemen.'
'De hulpverlener oordeelde dat het probleem niet zo zwaar was als ik het vertelde. Je hebt dan het gevoel dat er niets aan de hand is met de jongere en dat het allemaal aan jezelf ligt. Volgens hen was het een beleefde, vriendelijke jongen omdat hij zich 10 dagen naar hen toe gedragen had. Dan vraag je je af: hoe zot moet de jongere doen opdat men mij als moeder zou geloven? En is mijn woord niet genoeg? Wachten ze echt af tot ze het zelf zien?'